

To se moralo napisati, to se moralo priznati. Tek na svetlosti je primetio, odjednom, da je ta žena stara. Sloj šminke na licu bio joj je tako debeo da se činilo da će popucati, kao maska od lepenke. U kosi je imala mnogo sedih; ali najjezovitnije je bilo to što su joj usta bila poluotvorena, a u njima nije bilo ničeg do pećinskog mraka. Uopšte nije imala zuba.

On žurno napisa, rukopisom već obezličeni:

Na svetlu sam video da je vrlo stara, najmanje pedeset godina. Ali ono sam ipak obavio.

Ponovo pritište kapke prstima. Najzad je sve bilo napisano, ali olakšanje nije dolazilo.

Terapija nije uspjela. Potreba da iz sveg glasa izvikuje skaredne reči bila je isto onoliko žestoka koliko i ranije.

7.

Ako uopšte ima nade, pisao je Vinston, ona je u proloma.

Ako uopšte ima nade, ona mora biti u proloma, jer se samo u tim uzmuvanim, zanemarenim masama, koje su sačinjavale 85 odsto stanovništva Okeanije, mogla proizvesti energija koja će razoriti Partiju. Partija se nije mogla oboriti iznutra. Njeni neprijatelj, ako je imala neprijatelja, nisu imali načina da se skupe, pa čak ne ni da jedan drugog prepoznaju. Čak i kad bi ono legendarno Bratstvo postojalo, što je bilo jedva moguće, bilo je nezamislivo da se njegovi pripadnici mogu skupljati u grupe veće od dvoje ili troje. Buntovništvo se izražavalo izrazom očiju, intonacijom glasa; u najboljem slučaju, nekom prošaputanom reči. Ali proli, ako bi samo kojim slučajem postali svesni svoje snage, ne bi imali potrebe da se kriju. Bilo bi dovoljno samo da se podignu i stresu, kao konj kad stresa muve. Da hoće, mogli bi Partiju razneti u komade koliko sutra. Valjda im jednog dana mora doći na pamet da se dignu. Pa ipak...!

On se seti kako je jednom išao nekom ulicom prepunom sveta kad je najednom iz poprečne uličice malo ispred njega eksplodirao strahovit urlik stotina glasova - ženskih. To je bio zaglušan, gromoglasan krik besa i očajanja, duboko, glasno 'O-o-o-o-o!' koje je odjekivalo kao zvuk zvona kad se odbija od zidova. Srce mu je podskočilo. Počelo je! pomislio je na to. Ulični neredi! Proli su se najzad podigli! Kada je stigao do mesta odakle se čula buka, video je samo gomilu od dve-tri stotine žena koje su se gurale oko pijačnih tezgi, sa tako tragičnim izrazima lica kao da su na brodu koji tone. No u tom trenutku opšti očaj se raspade na mnoštvo pojedinačnih svađa. Posredi je bilo to što su se za jednom od tih tezgi prodavale plehane šerpe - bedna, krhka roba ali veoma tražena, jer je do kuhinjskog posuđa bilo teško doći. Sad se ispostavilo da je zalihe neočekivano nestalo. Pobjednice u gužvi, izgurane i izgažene, pokušavale su da odmagle sa svojim šerpama dok su desetine ostalih žagorile oko tezge, optužujući prodavca da sprovodi protekciju i da negde u rezervi čuva još šerpi. U jednom trenutku se razleže nova eksplozija uzvika. Dve podbule žene, od kojih je jednoj kosa bila raščupana, bile su dohvatile jednu istu šerpu i otimale se za nju. Jedan trenutak su vukle svaka na svoju stranu, a zatim se drška odlomi. Vinston ih je posmatrao s gađenjem. A ipak je, samo za trenutak, u tom krik iz svega nekoliko stotina grla, zazvučala takva strašna snaga! Kako to da nikad ne viču tako zbog drugih, važnih stvari?

On napisa:

Dok ne postanu svesne, neće se nikad pobuniti, a dok se ne pobune, neće moći da postanu svesni.

Ova rečenica, pomisli on, kao da je prepisana iz nekog partijskog udžbenika. Razume se, Partija je tvrdila da je oslobodila prole ropstva. Pre Revolucije su ih kapitalisti besramno izrabljivali, gladovali su, bili bičevani, žene prisiljavane da rade u rudnicima (žene su u stvari još uvek radile u rudnicima), šestogodišnja deca prodavana da rade u fabrikama. No u isto